

words

ฟรีดา แมกแฟดเดน เขียน นิซุมน เอกนันท์ แปล

FREIDA McFADDEN

Bestseller

ยอดขายกว่า

1 ล้านเล่ม

ทั่วโลก

THE HOUSEMAID

เฝ้าบ้าน

เมื่อความลับของเธอไม่ใช่ความลับเดียวในบ้านหลังนี้...

I turn away from the window to look at Mrs. Winchester's smiling face.

I still can't quite put my finger on what's bothering me.

There's something about this room
that's making a little ball of dread form in the pit of my stomach.

ฉันเบนสายตาจากหน้าต่างมาที่ใบหน้าเปื้อนยิ้มของคุณนายวินเชสเตอร์

ฉันยังอธิบายไม่ได้ว่าอะไรที่กวนใจฉัน

แต่มีบางอย่างในห้องนี้

ที่ปลุกกลางสังหรณ์ใจฉันมวนท้องขึ้นมา

— ฟรีดา แมกแฟดเดน

words

words without boundaries

เฝ้าmaid

The Housemaid

ฟรีดา แมกแพตเดน

เขียน

นิฐมน เอกนันท์

แปล

แต่การได้ออกมาข้างนอกและอ่านหนังสือในสวนสาธารณะนี้แหละ
บางครั้งคุณจะประจักษ์กับสิ่งนี้มากเสียจนน่าเจ็บปวด

- ฟรีดา แมกแพตเดน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เฮาส์เมด

The Housemaid

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Copyright © Freida McFadden, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดสามารถหลีกเลี่ยงจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6852-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณานันท์ • บรรณาธิการ พิชาบุญชู บุญช่วย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิไลกษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม นวพรรษ เอื้อพิทยากร

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร กมลวรรณ สมรูป, ณปภัช

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรีสกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

เฮลส์เมด คือเรื่องราวของมิลลี ผู้ได้งานเป็นแม่บ้านในคฤหาสน์สุดหรู ในตอนที่เธอตื่นรณทางานที่สุด มิลลิลก็ลัวจับใจว่าจะเสียนงานนี้ไปเพราะความลับของเธอ แต่เมื่อเธอย้ายเข้ามาอยู่ในห้องใต้หลังคาของบ้านนี้ กลับพบเจอแต่เรื่องแปลกประหลาด ตั้งแต่ท่าทีของนักจัดสวนที่คอยจะเตือนอะไรเธอสักอย่าง ทั้งห้องใต้หลังคาที่ลูกบิดผิดและล็อกได้จากด้านนอก เจ้านายอย่างนีนาที่ร้ายกับเธอเหมือนเป็นคนละคนกับตอนที่เจอครั้งแรก เซซีเลีย ลูกสาวของเธอที่ดูจะไม่ชอบมิลลีเช่นกัน มีเพียงแต่แอนดรูว์ เจ้านายผู้เป็นสามีของนีนา ที่ดูจะหลุดจากวงโคจรพิลึกของบ้านนี้และช่วยออกโรงปกป้องเธอเท่านั้น ทุกอย่างดูกลับตาลปัตรไปหมด ในบ้านหลังนี้มีเรื่องราวอะไรซ่อนอยู่กันแน่

๖๖ words

คำนำผู้แปล

ลองนึกภาพว่าคุณโดนตัดทางปล่อยวัด ถูกไล่ออกจากงาน เมื่อติดที่เป็นตราบาป ไร้มิตรสหาย ไร้บ้าน แล้วจู่ๆ ก็มีงาน (ที่ดูเหมือนจะ) สบายรายได้ดีโผล่ขึ้นตรงหน้า ใครล่ะจะไม่เชื่อมั่นไว้ มีลืเองก็ไม่ใช่ช้อยกเว้น เธอได้ทำงานเป็นแม่บ้านประจำบ้านหรู ทว่างานที่ให้เงินดี มีหรือจะไม่มีข้อเสีย เธอต้องเจอกับเรื่องประหลาดรายวัน ห้องนอนสุดหลอน และเจ้านายบ้าๆ ที่ดูเหมือนจะบ้าจริงๆ แบบไม่ใช่คำเปรียบเปรยด้วย!

หากคุณกำลังอยู่ในช่วงที่ต้องพ่วงสมาธิกับการเรียนหรืองานสำคัญ นั้นแนะนำให้วางหนังสือเล่มนี้ลงก่อนแล้วค่อยกลับมาอ่าน เพราะคุณจะมีเวลาไปเลยทันทีที่พลิกหน้าแรก แต่หากคุณกำลังมองหาหนังสือที่ลุ้นระทึก และชวนติดตาม อย่ารอช้า และเริ่มอ่านซะ!

ป.ล. ขอขอบคุณทีมงานสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส คำแนะนำ และความช่วยเหลือเป็นอย่างดี ขอขอบคุณครอบครัวและเพื่อนๆ ที่คอยสนับสนุนเสมอ ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่ซุกซ่อนอยู่ในความทรงจำและช่วยร้อยเรียงตัวอักษร ขอขอบคุณแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่ให้ข้อมูลทั้งกับผู้แปลและผู้อ่าน และช่วยให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

ณัฐมน เอกนันท์

อารัมภบท

ถ้าฉันได้ออกจากบ้านหลังนี้ ก็คงจะออกไปทั้งที่สวมกุญแจมือ

ฉันควรรีบหนีไปในตอนที่ยังมีโอกาส ตอนนี้โอกาสนั้นได้หลุดลอยไปแล้ว เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ในบ้านและพบสิ่งที่ยู่ชั้นบนแล้ว ทุกอย่างสายเกินแก้

อีกประมาณห้าวินาทีพวกเขาก็จะแจ้งสิทธิ์ฉัน ไม่รู้ทำไมพวกเขาถึงยังไม่พูดอะไร บางทีคงกำลังคิดหากล่อให้ฉันพูดในสิ่งที่ไม่สมควรพูดออกมาก็ได้

ขอให้โชคดีแล้วกัน

ตำรวจผมดำแซมเทานั่งบนโซฟาข้างฉัน เขาขยับร่างหนาไปมาบนโซฟาหนังอิตาลีสีคาราเมลไหม้ ฉันสงสัยว่าโซฟาที่บ้านเขาเป็นแบบไหนแน่นอนว่าคงไม่ได้ราคาห้าหลัก¹ เหมือนโซฟาตัวนี้ น่าจะเป็นสีถูกๆอย่างสีส้ม มีขนสัตว์ติดตามเบาะ และมีรอยปริมากกว่าหนึ่งรอยบริเวณตะเข็บ ฉันว่าเขาคงกำลังคิดถึงโซฟาที่บ้านและนึกอยากได้โซฟาแบบนี้สักตัว

แต่เป็นไปได้มากกว่าว่าเขากำลังคิดถึงร่างไร้วิญญาณในห้องใต้หลังคาชั้นบน

“ขอทวนอีกรอบนะครับ” ตำรวจนายนั้นพูดสำเนียงนิวยอร์ก เขาแนะนำตัวไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่ชื่อได้ปลิวหายไปจากความทรงจำของฉันเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจควรติดป้ายชื่อสีแดงสด ไม่อย่างนั้นคุณจะทำชื่อพวกเขาในสถานการณ์ตึงเครียดได้อย่างไรกัน ฉันคิดว่าเขาเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนนะ “คุณพบศพนี้เมื่อไหร่”

¹ ประเมินหกลถึงเจ็ดหลักถ้าเทียบกับค่าเงินบาท

ฉันชะงัก สงสัยว่านี่เป็นเวลาเหมาะสมที่จะขอพบทนายแล้วหรือยัง พวกเขาควรจะเสนอทนายให้ฉันไม่ใช่หรือ หรือ ฉันไม่คุ้นชินกับข้อปฏิบัติเหล่านี้เสียแล้ว

“ประมาณหนึ่งชั่วโมงที่แล้วค่ะ” ฉันตอบ

“ทำไมคุณถึงขึ้นไปบนนั่นตั้งแต่แรก”

ฉันเผลอปากแน่น “บอกไปแล้วนี่คะว่าฉันได้ยินเสียง”

“แล้วยังไงต่อ...”

เจ้าหน้าที่โน้มน้าวเข้ามาใกล้ ดวงตาเบิกกว้าง คางมีต่อเคราสั้นหยาบ เหมือนไม่ได้โกนมาเมื่อเช้านี้ ปลายลิ้นยื่นออกมาจากริมฝีปากเล็กน้อย ฉันไม่ได้โง่ – ฉันรู้ว่าเขาต้องการให้ฉันพูดอะไร

ฉันเป็นคนทำเองค่ะ ฉันทำผิดเอง พาตัวฉันไปได้เลยค่ะ

แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น ฉันกลับเอนหลังพิงโซฟา “แค่นั้นค่ะ ฉันรู้แค่นั้น”

ความผิดหวังฉายชัดบนใบหน้าเจ้าหน้าที่สืบสวน เขาขบกรามขณะครุ่นคิดถึงหลักฐานที่พบในบ้านหลังนี้ และกำลังไต่สวนว่ามีหลักฐานเพียงพอที่จะจับฉันใส่กุญแจมือหรือยัง เขาไม่แน่ใจ เพราะถ้าแน่ใจ เขาคงทำไปแล้ว

“เฮ้ คอนเนอร์ส!”

เสียงเจ้าหน้าที่อีกนายดังขึ้น พวกเขาจะสายตาคงจากกันและฉันก็มองขึ้นไปยังบันไดชั้นบนสุด เจ้าหน้าที่ที่ดูหนุ่มกว่าหลายปียืนอยู่ตรงนั้น นิ้วเรียวยาวเกาะราวบันไดชั้นบนแน่น ใบหน้าไร้ร่องรอยของเขาซีดเผือด

“คอนเนอร์ส” เจ้าหน้าที่หนุ่มเอ่ย “คุณต้องขึ้นมาบนนี้ – ตอนนี้คุณต้องเห็นสิ่งที่อยู่ข้างบนนี้” แม้จะมองจากเชิงบันได ฉันก็ยังเห็นลูกกระเดือกเขาขยับขึ้นลง “คุณต้องไม่เชื่อแน่”

ตอนที่หนึ่ง

สามเดือนก่อน

หนึ่ง

มิลลี

“แนะนำตัวเองหน่อยจ๊ะ มิลลี”

นีน่า วินเชสเตอร์ โนม์ตัวมาข้างหน้าบนโซฟาหนังสีคาราเมล ขายกขึ้นไขว่ห้างเผยให้เห็นหัวเข่าที่โผล่ออกมาจากกระโปรงผ้าไหมสีขาวแวบ ๆ ฉันไม่รู้จักแบรนด์เสื้อผ้ามากนัก แต่แน่นอนว่าทุกอย่างที่นีน่า วินเชสเตอร์สวมมีราคาแพงหูฉี่ เสื้อสีครีมของเธอทำให้ฉันนึกอยากเอื้อมไปสัมผัสเนื้อผ้า แม้การทำเช่นนั้นจะทำให้ฉันเสียโอกาสในการได้งานนี้ก็ตาม

ว่ากันตามตรง อย่างไรเสียฉันก็ไม่มีทางได้งานนี้อยู่แล้ว

“ค่ะ ก็...” ฉันเริ่ม เลือกสรรคำพูดอย่างระมัดระวัง แม้จะถูกปฏิเสธมาโดยตลอด ฉันก็ไม่ละความพยายาม “ฉันโตในบรุกลิน เคยทำมาแล้วหลายงาน คอยทำงานบ้านให้คนอื่นตามที่เห็นในเรซูเม่ฉันแหละค่ะ” เรซูเม่ของฉันที่ถูกปลอมแปลงอย่างพิถีพิถัน “และฉันรักเด็ก แล้วก็...” ฉันมองไปรอบห้องเพื่อหาของเล่นสำหรับเคี้ยวของสุนัขหรือไม่ก็กระบะทรายแมว “รักสัตว์เลี้ยงด้วยเหมือนกันนะคะ”

ประกาศรับสมัครแม่บ้านในช่องทางออนไลน์ไม่ได้เอ่ยถึงสัตว์เลี้ยง แต่ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า ใครเล่าจะไม่เอ็นดูคนรักสัตว์

“บรุกลิน!” คุณนายวินเชสเตอร์ฉีกยิ้มให้ฉัน “ฉันโตมาในบรุกลินเหมือนกันจ๊ะ แทบจะพูดได้เลยนะเนี่ยว่าเราเป็นคนบ้านเดียวกัน!”

“ใช่แล้วค่ะ!” ฉันรับคำ แม้คำพูดนั้นจะห่างไกลจากความเป็นจริง ในบรุกลินมีย่านทำเลทองมากมายที่คุณจะต้องผลาญเงินมหาศาลเพื่อทาว์นเฮาส์หลังเล็กจิ๋ว นั่นไม่ใช่ที่ที่ฉันโตขึ้นมา นีน่า วินเชสเตอร์ กับฉันไม่มีทางแตกต่างกันได้มากกว่านี้อีกแล้ว แต่ถ้าเธออยากเชื่อว่าพวกเราเป็นคนบ้านเดียวกัน ฉันก็เต็มใจมากที่จะเอออไปด้วย

คุณนายวินเชสเตอร์ตัดเส้นผมสีทองสว่างไว้หลังใบหู ผมของเธอสั้นเสมอกาง เป็นทรงบ๊อบทันสมัยที่อำพรางไข่มุกใต้คางได้ เธออยู่ในวัยสามสิบตอนปลาย ถ้าทำผมและสวมเสื้อผ้าอีกแบบก็คงดูเป็นคนธรรมดามาก แต่เธอใช้ความร่ำรวยมหาศาลเสริมให้ตัวเองดูดีที่สุด ฉันละนับถือเธอจริงๆ

ส่วนฉันกลับแต่งตัวไปอีกทางเลย ฉันอาจจะเด็กกว่าผู้หญิงที่นั่งตรงหน้าเกินสิบปี แต่ฉันไม่ยอมทำให้เธอรู้สึกว่าคุณฉันชม ดังนั้นในการสัมภาษณ์งาน ฉันจึงเลือกกระโปรงผ้ามูลตัวยาวทรงตรงที่ซื้อจากร้านขายของมือสองและเสื้อพอลิเอสเตอร์สีขาวแขนพองฟูพอง ผมสืบลอนด์เข้มมัดเป็นมวยแน่น ฉันถึงขั้นควักเงินซื้อแว่นตาลายกระเทาะทะลุทั้งที่ไม่จำเป็นต้องใช้มาสวม ฉันดูเป็นมืออาชีพและไม่น่าดึงดูดโดยสิ้นเชิง

“เรื่องงานนะ” เธอเอ่ย “ส่วนมากก็แค่ทำความสะอาดและทำอาหารนิดๆ หน่อยๆ ถ้าทำได้ เธอทำอาหารเก่งหรือเปล่าจ๊ะ มิลลี่”

“เก่งค่ะ” ความคล่องแคล่วในห้องครัวเป็นเพียงสิ่งเดียวในเรซูเม่ที่ไม่ใช่เรื่องโกหก “ฉันเป็นแม่ครัวชั้นเยี่ยม”

ดวงตาสีฟ้าอ่อนของเธอทอประกายกล้า “วิเศษมาก! จะบอกให้นะ พวกเราแทบไม่เคยได้กินอาหารทำเองดี ๆ สักเท่าไหนเลย” เธอหัวเราะแห้ง “ใครจะไปมีเวลาล่ะ”

ฉันสะกดกลืนไม่ไปตดสินคนอื่นสும்สும்ห่า นีนา วินเชสเตอร์ไม่ได้ทำงาน เธอมีลูกแค่คนเดียวที่ไปโรงเรียนทั้งวัน และยังจ้างคนอื่นมาทำความสะอาดทุกอย่างแทน อีกทั้งฉันยังเห็นผู้ชายมาทำสวนในสนามหน้าบ้านขนาดมหิมาให้เธออีก เป็นไปได้อย่างที่เธอจะไม่มีเวลาทำอาหารให้ครอบครัวเล็กๆ ของตัวเอง

ฉันไม่ควรตัดสินเธอ ฉันไม่รู้เลยว่าชีวิตเธอเป็นอย่างไร แค่เพราะรวยไม่ได้หมายความว่าเธอจะนิสัยเสียสักหน่อย

แต่ถ้าต้องเลือกพนันหนึ่งร้อยดอลลาร์ ฉันขอพนันว่านีนา วินเชสเตอร์เป็นคนเอาแต่ใจจนเคยตัว

“และเราก็ต้องการให้ช่วยดูแลเซซีเลียเป็นครั้งคราวด้วยเหมือนกัน” คุณนายวินเชสเตอร์พูด “อย่างพาแกเข้าเรียนตอนกลางวันหรือตอนไปเล่น

กับเพื่อน เธอมีรถนี้ ไซ้ใหม่”

ฉันเกือบหลุดหัวเราะเมื่อได้ฟังคำถาม ไซ้ ฉันมีรถยนต์จริงๆ - มันคือทุกอย่างที่ฉันมีในตอนนั้น รถนิสสันอายุสิบปีกำลังทำให้ถนนหน้าบ้านเธอแปดเปื้อน และมันคือที่อยู่ปัจจุบันของฉัน ข้าวของทุกอย่างที่ฉันมีอยู่ท้ายรถคันนี้ ช่วงเดือนที่ผ่านมาฉันก็ใช้เบาะหลังเป็นที่นอนนี้แหละ

หลังจากใช้ชีวิตอยู่ในรถเป็นเวลาหนึ่งเดือน คุณจะระลึกถึงความสำคัญของสิ่งเล็กน้อยบางอย่างในชีวิต โถส้วม อ่างล้างหน้า การได้นอนเหยียดสุดขาตอนหลับ ข้อสุดท้ายนั่นคือสิ่งที่ฉันคิดถึงที่สุด

“คะ ฉันมีรถ” ฉันตอบรับ

“ยอดเยี่ยม!” คุณนายวินเชสเตอร์ประกบมือเข้าด้วยกัน “ฉันจะเอาคาร์ซีตสำหรับเซซีเลียให้เธอแน่นอน ลูกฉันต้องใช้บูสเตอร์ซีต¹ นะ พอดีน้ำหนักกับส่วนสูงยังไม่ถึงเกณฑ์ที่จะนั่งรถโดยไม่มีบูสเตอร์ซีต สมาคมกุมารแพทย์แนะนำว่า...”

ขณะที่ฉัน วินเชสเตอร์ พยายามเกี่ยวกับเกณฑ์ส่วนสูงและน้ำหนักที่แน่นอนสำหรับคาร์ซีต ฉันก็มองไปรอบห้องนั่งเล่น การตกแต่งทั้งหมดเป็นแบบอัลตราโมเดิร์น² มีโทรทัศน์จอแบนขนาดใหญ่ที่สุดที่ฉันเคยเห็น ซึ่งฉันมั่นใจว่ามันจะต้องมีความละเอียดสูง กับลำโพงระบบเสียงรอบทิศทาง ซุกซ่อนอยู่ทุกซอกทุกมุมห้องเพื่อประสบการณ์การฟังที่ยอดเยี่ยมที่สุด มุมห้องมีสิ่งที่ดูเหมือนเตาผิงกำลังทำงาน หิ้งเหนือเตาผิงเต็มไปด้วยรูปถ่ายครอบครัววินเชสเตอร์ขณะท่องเที่ยวทุกมุมโลก พอฉันมองขึ้นไปข้างบน ก็พบแสงวิบวับจากโคมระย้าระยิบระยับบนเพดานสูงโปร่ง

“คิดเหมือนกันไหมจะ มิลลี” คุณนายวินเชสเตอร์เอ่ย

¹ คาร์ซีตสำหรับเด็กวัย 4-7 ขวบ

² การตกแต่งสไตล์สมัยใหม่ที่เน้นความสะดวกสบายในการใช้งาน ความทนทาน และความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การออกแบบเน้นพื้นที่เปิดโล่งเชื่อมถึงกัน รวมทั้งผสมผสานสิ่งแวดล้อมกับการตกแต่งในตัวบ้าน เช่น การใช้กระจกบานใหญ่และวัสดุจากธรรมชาติ

ฉันกะพริบตาปริบๆ ไล่ พยายามทวนความทรงจำว่าเธอเพิ่งถามอะไรไป แต่ก็นึกไม่ออก “ก็จริงนะค่ะ” ฉันว่า

อะไรก็ตามที่ฉันเห็นด้วยทำให้เธอมีความสุขมาก “ฉันดีใจมากที่เธอคิดเหมือนกัน”

“แน่นอนค่ะ” คราวนี้ฉันเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นขึ้น

เธอนั่งไขว่ห้างและสลับขาที่ดูกำยำไปมา “และแน่นอน” เธอเสริม “มีเรื่องเงินคืนของเธอด้วย เห็นข้อเสนอในประกาศแล้วใช่ไหม พอจะยอมรับได้ไหมจ๊ะ”

ฉันกลืนน้ำลาย จำนวนเงินในประกาศเกินกว่าที่ยอมรับได้เสียอีก ถ้าฉันเป็นตัวการตุ๋น ก็คงจะมีสัญลักษณ์รูปเงินดอลลาร์ผุดขึ้นในลูกตาตอนอ่านประกาศแล้ว แต่เงินก้อนนี้แหละที่เกือบจะทำให้ฉันไม่สมัครงานนี้ คนที่เสนอเงินเยอะขนาดนี้และอยู่ในบ้านแบบนี้ ไม่มีใครคิดจะจ้างฉันหรอก

“ค่ะ” ฉันละล้าละลัก “เป็นข้อเสนอที่ดีค่ะ”

เธอเลิกคิ้ว “และเธอรู้ว่าจะต้องอยู่ประจำในบ้านใช่ไหม”

นี่เธอกำลังถามว่าฉันจะยอมออกจากหลังรถนิสสันที่แสนวิเศษได้ไหมอย่างนั้นหรือ “ค่ะ ฉันทราบค่ะ”

“ดีเลิศ!” เธอตั้งขากระโปรงและลุกขึ้นยืน “อยากเดินชมบ้านหน่อยไหมละ มาดูหน่อยว่าจะต้องเจอกับอะไร”

ฉันลูกตาม แม้เธอจะสวมส้นสูงแล้ว คุณนายวินเชสเตอร์ก็ยังสูงกว่าฉันที่สวมรองเท้าไม่มีส้นเพียงไม่กี่นิ้ว แต่ฉันกลับรู้สึกเหมือนเธอสูงกว่ามาก “เป็นความคิดที่เยี่ยมเลยค่ะ!”

เธอพาฉันเดินชมบ้านละเอียดยิบ ถึงขั้นที่ฉันเริ่มกังวลว่าจะเข้าใจผิดเรื่องประกาศ และบางทีเธออาจเป็นนายหน้าที่คิดว่าฉันพร้อมจ่าย บ้านนั้นสวยจริง ๆ สมมติว่าฉันมีเงินสักสี่หรือห้าล้านดอลลาร์ให้ถลุงเล่น ก็คงควักเงินซื้อไปแล้ว นอกจากชั้นล่างที่มีห้องนั่งเล่นมโหฬารกับครัวตกแต่งใหม่ ชั้นสองของบ้านประกอบด้วยห้องนอนใหญ่ของสามีภรรยาวินเชสเตอร์ ห้องส่วนตัวของเซซีเลียลูกสาว ห้องทำงานคุณวินเชสเตอร์ และห้องนอนแขกที่เหมือนหลุดออกมาจากโรงแรมที่ดีที่สุดที่ฉันเคยเจอในแมนฮัตตัน แล้วเธอก็หยุด

หน้าประตูบานถัดไปอยู่พักใหญ่

“และนี่คือ...” เธอผลักประตูเปิด “โรงแรมส่วนตัวของเรา!”

มันคือโรงแรมที่อยู่ในบ้านของพวกเขาจริง ๆ - ทั้งที่มีโทรทัศน์จอยักษ์อยู่ที่ชั้นล่างแล้ว ในห้องมีที่นั่งหลายแถวไล่ระดับเป็นชั้น ๆ หน้าหน้าเข้าหาจอที่สูงจรดเพดาน มีแม้กระทั่งเครื่องทำบิโอบคอร์นที่มุมห้องด้วย

ครูหนึ่งฉันสังเกตเห็นว่าคุณนายวินเชสเตอร์กำลังจ้องมองฉันราวกับเผารอการตอบสนอง

“ว้าว!” ฉันอุทานด้วยน้ำเสียงที่หวังว่าจะกระตือรือร้นพอ

“มหัศจรรย์ไปเลยใช่ไหม” เธอตัวลั่นระริกด้วยความปลื้มปริ่ม “และเราก็มีคลังหนังมากมายให้เลือกดู แน่นอนว่าพวกเราดูช่องทั่วไปทุกช่องกับพวกสตรีมมิ่งได้ด้วย”

“แน่นอนค่ะ” ฉันเอออ

หลังจากออกจากห้อง พวกเราก็มาถึงประตูบานสุดท้ายที่อยู่สุดโถงนี้หาชะงัก มืออ้อยอิ่งอยู่ที่ลูกบิดประตู

“นี่จะเป็นห้องของฉันใช่ไหมคะ” ฉันถาม

“ก็ประมาณนั้น...” เธอหมุนลูกบิดที่ส่งเสียงเอี๊ยดดังลั่น ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าประตูบานนี้มีเนื้อไม้หนากว่าบานอื่นมาก ด้านหลังช่องประตูเป็นปล่องบันไดที่มีมิติ “ห้องเธออยู่ชั้นบน เรามีห้องใต้หลังคาพร้อมอยู่ให้ด้วย”

บันไดทั้งมิติทั้งคืบแคบดูจะหรุหร่านน้อยกว่าส่วนอื่นของบ้าน - แค่ติดหลอดไฟตรงนี้นั้นจะตายหรืออย่างไร แต่แน่นอนว่าฉันเป็นแค่ลูกจ้าง ไม่มีสิทธิ์คาดหวังให้เธอจ่ายเงินตกแต่งห้องของฉันเหมือนกับโรงแรมส่วนตัวหรอก

สุดชั้นบันไดเป็นโถงทางเดินคืบแคบ ตรงนี้เพดานเตี้ยมากไม่เหมือนชั้นล่าง ฉันที่ไม่จัดว่าเป็นคนสูงแน่ ๆ ยังแทบจะต้องก้มศีรษะเลย

“เธอมีห้องส่วนตัวด้วยนะ” เธอบ้วนไปทางประตูฝั่งซ้าย “และห้องของเธอจะอยู่ตรงนี้”

เธอผลักประตูบานสุดท้ายให้เปิดออก ข้างในมืดสนิท จนกระทั่งเธอดึงสายสวิตช์ไฟ แล้วห้องก็สว่างขึ้น

ห้องมีขนาดเล็กมากไม่ว่าจะเทียบกับที่ไหน ไม่ใช่แค่นั้น เพดาน

ยังลาดเอียงตามหลังคาบ้าน เพดานอีกฟากสูงถึงเอวฉันเท่านั้น ขณะที่ห้องนอนใหญ่ของสามิภรรยาวิเศษเตอร์มีทั้งเตียงคิงไซส์หลังยักษ์ ตู้เสื้อผ้าหูล และโต๊ะเครื่องแป้งไม้เชสต์นัต ห้องนี้มีแค่เตียงเล็กพับได้ ตู้หนังสือแบบเตี้ย และตู้ลิ้นชักขนาดกะทัดรัด หลอดไฟเปลือยสองดวงส่องสว่างห้อยลงมาจากเพดาน

มันเป็นห้องที่เรียบง่าย แต่ฉันไม่มีปัญหาอะไร ถ้ามันดูดีเกินไป/ฉันคงไม่มีทางได้งานนี้แน่ สาเหตุที่ห้องนี้ออกจะโกโรโกโส อาจเป็นเพราะมาตรฐานของเธอต่ำพอจนทำให้ฉันได้รับโอกาสอันริบหรี่นี้

แต่มีบางอย่างในห้องนี้ บางอย่างที่คุณสนใจฉัน

“ขอโทษที่ห้องเล็กไปหน่อยนะ” คุณนายวิเศษเตอร์ขมวดคิ้ว “แต่เธอจะมีความเป็นส่วนตัวมากที่นี่”

ฉันเดินเข้าไปที่หน้าต่างบานเดียวซึ่งมีขนาดเล็กจวบเหมือนห้อง เล็กจนแทบจะไม่ใหญ่กว่ามือฉันด้วยซ้ำ ด้านนอกมองออกไปเห็นสนามหลังบ้าน ซึ่งข้างล่างนั้นมีนักจัดสวนอยู่ – เขาเป็นคนเดียวกับที่ฉันเจอหน้าบ้าน เขากำลังตัดแต่งพุ่มไม้ด้วยการไกรยกซ์

“ว่าแต่เธอคิดยังไงบ้างจะ मिली खोब-ไหม”

ฉันเบนสายตาดูจากหน้าต่างมาที่ใบหน้าเปื้อนยิ้มของคุณนายวิเศษเตอร์ ฉันยังอธิบายไม่ได้ว่าอะไรที่คุณสนใจฉัน แต่มีบางอย่างในห้องนี้ที่ปลุกกลางสังหรณ์ให้ฉันมวนท้องขึ้นมา

อาจเป็นเพราะหน้าต่างก็ได้ หน้าต่างอยู่ด้านหลังบ้าน ถ้าฉันตกอยู่ในอันตรายและต้องการความช่วยเหลือจากใครสักคน ก็จะไม่มีการมองเห็นฉันตรงนี้ ต่อให้ฉันกรีดร้องหรือตะโกนสุดเสียงก็จะมีใครได้ยิน

ฉันก็คิดมากไปได้ โชคดีแล้วที่ได้อยู่ห้องนี้ ได้ทั้งห้องนอนส่วนตัวได้ทั้งเตียงจริง ๆ ที่นอนเหยียดสุดขาได้ เตียงพับหลังเล็กนั้นดูดีเลยเมื่อเทียบกับรถของฉันจนอยากจะร้องไห้

“สมบูรณ์แบบเลยล่ะ” ฉันเอ่ย

คุณนายวิเศษเตอร์ดูปลื้มกับคำตอบของฉันมาก เธอเดินนำลงบันไดมืดมืดไปที่ชั้นสอง และเมื่อเท้าก้าวออกจากปล่องบันได ฉันก็ปล่อย

ลมหายใจยาวออกมาโดยที่ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเปลวกลืนหายใจอยู่ มีอะไรบางอย่างในห้องนั้นที่น่าหวาดหวั่นมาก แต่ถ้าเกิดได้งานนี้ขึ้นมาฉันก็จะปล่อยผ่านมันไป เรื่องจิบๆ

ในที่สุดไหล่ของฉันก็ผ่อนคลาย ริมฝีปากเผยรอยยิ้มเผลอคำถามถัดไป แต่แล้วก็ได้ยินเสียงดังขึ้นจากด้านหลัง

“ห่ามมี”

ฉันหยุดทันควันและหันกลับไปเจอเด็กหญิงตัวน้อยยืนอยู่ด้านหลังพวกเราในโถงทางเดิน เด็กคนนี้มีดวงตาสีฟ้าเหมือนนีนา วินเชสเตอร์ แต่สีอ่อนกว่าเล็กน้อย และผมของเธอก็เป็นสีทองอ่อนจนเกือบขาว เธอสวมชุดกระโปรงสีน้ำเงินอ่อนตกแต่งลูกไม้สีขาว และกำลังจ้องฉันเขม็งราวกับมองทะลุตัวฉันได้ ทะลุไปจนถึงจิตวิญญาณ

คุณรู้จักหนังสือลึกลับของขวัญที่มีพวกเด็กนรกที่อ่านใจได้ บูชาปีศาจ และอาศัยอยู่ในทุ่งข้าวโพดหรืออะไรทำนองนั้นหรือเปล่า เอาละ ถ้าหากำลังหานักแสดงไปเล่นหนังประเภทนั้น เด็กคนนี้น่าจะได้รับบทแน่นอน พวกเขาแทบไม่ต้องทดสอบการแสดงเธอเลยด้วยซ้ำ แค่มองปราดเดียวก็คงจะเป็นแบบนี้ ไร้เลย เธอคือเด็กนรกหมายเลขสาม

“ซีซี!” คุณนายวินเชสเตอร์อุทาน “กลับจากเรียนบัลเลต์แล้วหรือจ๊ะ” เด็กหญิงพยักหน้าเชื่องช้า “แม่ของเบลลามาส่งค่ะ”

คุณนายวินเชสเตอร์โอบไหล่แบบบางของเด็กหญิง แต่สีหน้าเธอไม่เปลี่ยนแม้แต่น้อย และดวงตาสีฟ้าอ่อนก็ไม่ละไปจากใบหน้าของฉัน ฉันผิปกติตรงไหนหรือเปล่าที่กล่าวว่าเด็กหญิงแก้ววบคนนี้จะฆ่าฉัน

“นี่มิลลี่จ๊ะ” คุณนายวินเชสเตอร์เอ่ยกับลูกสาว “มิลลี่ นี่ลูกสาวฉัน เซซีเลย”

ดวงตาของเซซีเลียตัวน้อยประหนึ่งวังวนมหาสมุทรขนาดย่อม “ยินดีที่ได้พบค่ะ มิลลี่” เธอพูดอย่างสุภาพ

ฉันว่ามีโอกาสอย่างน้อยยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ที่เธอจะฆ่าฉันตอนหลับ ถ้าฉันได้งานนี้ แต่ฉันก็ยังอยากได้งานอยู่ดี

คุณนายวินเชสเตอร์จับผมสีทองของลูกสาว แล้วเด็กหญิงตัวน้อย

ก็แผ่นแนบเข้าห้องนอนตนเอง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอต้องเก็บบ้านตุ๊กตาสุดหลอนที่ตุ๊กตาลุกขึ้นมามีชีวิตได้เองยามราตรีไว้ในห้องนั้นแน่ และหนึ่งในนั้นอาจเป็นตัวที่จะมาฆ่าฉันก็ได้

เอละ ชักจะไร้สาระไปใหญ่แล้ว เด็กหญิงตัวน้อยคนนั้นอาจจะอ่อนหวานมากก็ได้ ไม่ใช่ความผิดเธอสักหน่อยที่สวมชุดผีเด็กยุควิกตอเรียสุดหลอน และฉันรักเด็ก โดยปกตินะนะ แต่เชื่อว่าฉันจะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กมากนักในช่วงสิบปีที่ผ่านมา

ทันทีที่พวกเราลงมาถึงชั้นล่าง ความตึงเครียดก็มลายหายไป คุณนายวินเชสเตอร์เป็นคนดีและปกติพอ-สำหรับสุภาพสตรีที่ร่ำรวยขนาดนี้- และขณะที่เธอพูดจ้อเรื่องบ้าน ลูกสาว รวมทั้งงาน ฉันก็แทบไม่ได้ฟังอะไร รู้แค่ว่านี่จะเป็นที่ทำงานที่ดี ฉันยอมแลกทุกอย่างเพื่อให้ได้งานนี้เลย

“มีคำถามอะไรไหมจ๊ะ มิลลี” เธอถามฉัน

ฉันส่ายหน้า “ไม่มีค่ะ คุณนายวินเชสเตอร์”

เธอกระเดาะปาก “เรียกฉันว่านีน่าเถอะ ถ้าเธอทำงานที่นี่ ฉันคงรู้สึกพิลึกที่เธอเรียกฉันว่า *คุณนายวินเชสเตอร์*” เธอหัวเราะ “เหมือนฉันเป็นพวกสุภาพสตรีอาวุโสที่ร่ำรวยนะ”

“ขอบคุณค่ะ...นีน่า” ฉันพูด

ใบหน้าของเธอเปล่งประกาย แม่นนั้นอาจเป็นเพราะสาหร่าย แต่งกว่าหันหรืออะไรก็ตามที่พวกคนรวยใช้บำรุงหน้าก็เถอะ นีน่า วินเชสเตอร์ ดูเป็นผู้หญิงจำพวกที่เข้าสปาเป็นประจำ “ฉันมีลางสังหรณ์ดี ๆ กับเรื่องนี้นะ มิลลี ฉันรู้สึกได้จริง ๆ”

มันยากที่จะไม่กระตือรือร้นไปกับเธอ ฉันรู้สึกถึงความหวังริบหรี่ขณะที่เธอบีบมือหยากร้านของฉันด้วยมือเนียนนุ่มเหมือนเด็กทารก ฉันอยากเชื่อว่าในอีกไม่กี่วันจะได้รับสายจากนีน่า วินเชสเตอร์ ที่ยื่นข้อเสนอให้มาทำงานที่บ้านของเธอ แล้วได้ย้ายออกจากบ้านนิสสันสักที ฉันอยากจะเชื่อแบบนั้นจริงๆ

แต่ไม่ว่าฉันจะคิดว่านีน่าเป็นคนอย่างไร ที่แน่ๆ เธอไม่ใช่คนโง่ เธอคงไม่จ้างผู้หญิงที่จะมาทำงานและอาศัยในบ้านของเธอ ทั้งยังดูแลลูกโดย

ไม่ตรวจสอบประวัติก่อนหรือ และทันทีที่เธอทำ...

ฉันกลืนก้อนแข็งๆ ที่จุกอยู่ในลำคอ

นินา วินเชสเตอร์ ร่ำลาฉันอย่างอบอุ่นที่ประตูหน้า “ขอบคุณมากที่แะวะมานะจะ มิลลี” เธอเอื้อมมือทั้งสองข้างมากุมมือฉันอีกครั้ง “ฉันสัญญาว่าฉันจะติดต่อเธอไปเร็วๆ นี้แหละจะ”

ไม่หรือ นี่คงเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้ก้าวเข้ามาในบ้านแสนโอเอ๋อหลังนี้ ฉันไม่ควรจะมาที่นี้ตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ ฉันควรพยายามหางานที่น่าจะรับฉัน แทนที่จะต้องมาเสียเวลากันทั้งคู่ที่นี่ อาจเป็นพวกงานตามร้านอาหาร ฟาสต์ฟู้ดอะไรทำนองนั้น

นักจัดสวนที่ฉันเห็นจากหน้าต่างห้องใต้หลังคากลับมาที่สนามหญ้าหน้าบ้านแล้ว เขายังคงใช้กรรไกรเล็มยักร์เล็มเดิมตัดแต่งพุ่มไม้ตรงหน้าบ้านพอดี เขาเป็นชายร่างใหญ่สวมเสื้อยืดที่อวดกลั้มเนื้อหน้าประทับใจและแทบจะไม่ปกปิดรอยสักที่ต้นแขน เขายับย้มหัวก้มเก็บ และดวงตาสีเข้มสนิทก็ละจากกรรไกรมาสืบตาฉันที่อีกฝั่งของสนามหญ้าแะวะหนึ่ง

ฉันยกมือขึ้นทักทาย “สวัสดี” ฉันเอ่ย

ชายคนนั้นจ้องฉันเขม็ง ไม่ได้ทักตอบ ไม่ได้พูดว่า “หยุดเหยียบดอกไม้ของผมสักที” เขาแค่จ้องฉัน

“ยินดีที่ได้พบเช่นกันค่ะ” ฉันพิมพ์ในลำคอ

ฉันเดินออกจากประตูตรงรั้วโลหะไฟฟ้าที่ล้อมบ้านและเยื้องย่างกลับไปที่รถ/บ้านของฉัน ฉันหันกลับไปมองนักจัดสวนในสนามหญ้าเป็นครั้งสุดท้าย และเขาก็ยังคงเฝ้ามองฉัน สีหน้าของเขามีบางอย่างที่ชวนให้ฉันเสียสันทหลังวาว แล้วเขาก็สายตึระเล็กน้อยจนแทบจะสังเกตเห็นราวกับเขาพยายามจะเตือนฉัน

แต่เขาไม่ได้พูดอะไรออกมา

สอง

ถ้า คุณอาศัยอยู่ในรถ คุณต้องใช้ชีวิตเรียบง่ายเข้าไว้

ห้ามจัดงานพบปะสังสรรค์อย่างหนึ่งละ ห้ามจัดปาร์ตี้ไวน์และชีส ห้ามเล่นโป๊กเกอร์ เรื่องพวกนั้นไม่เป็นไรหรอก เพราะฉันไม่มีใครที่อยากเจออยู่แล้ว ปัญหาใหญ่กว่าคือต้องหาที่อาบน้ำต่างหาก สามวันหลังจากโดนบังคับให้ออกจากห้องเช่าขนาดสตูดิโอ ซึ่งก็คือสามสัปดาห์หลังถูกไล่ออกจากงาน ฉันก็ค้นพบจุดพักรถที่มีห้องอาบน้ำ ตอนนั้นฉันเกือบร้องไห้ด้วยความดีใจแน่นอนว่าห้องอาบน้ำแทบไม่มีความเป็นส่วนตัวและส่งกลิ่นปฏิกูลออกมาบ้าง แต่ ณ จุดนั้น ฉันโหยหาอยากให้น้ำในตัวสะอาดมาก

ตอนนี้ฉันกำลังดื่มด่ำกับมื้อกลางวันบนเบาะหลัง ฉันมีจานร้อนไฟฟ้าที่เสียบตรงที่จุดบุหรี่ได้สำหรับโอกาสพิเศษ แต่โดยส่วนมากฉันจะกินแซนด์วิช มีแต่แซนด์วิชและแซนด์วิช ฉันมีถังเก็บความเย็นไว้ใส่เนื้อโคลด์คัทกับชีส และยังมีขนมปังขาวหนึ่งแถว – ราคาเก้าสิบเก้าเซ็นต์จากซูเปอร์มาร์เก็ตแล้วก็ขนม แนนอนละ มันฝรั่งทอดกรอบหลายถุง แครกเกอร์กับเนยถั่ว ทีวีก็สี¹ และของกินทำลายสุขภาพอีกเยอะแยะ

วันนี้ฉันกินแซนด์วิชไส้แฮมกับอเมริกันชีส เหยาะมายองเนสลงไปนิดหน่อย ขณะที่กัดเข้าไปแต่ละคำก็พยายามไม่คิดว่าตัวเองเบื่อหน่ายแซนด์วิชขนาดไหน

หลังจากที่ฉันบังคับตัวเองให้กินแซนด์วิชครึ่งหนึ่งลงท้อง โทรศัพท์ในกระเป๋าทางแกงก็ดังขึ้น ฉันมีโทรศัพท์เติมเงินแบบพับที่คนจะใช้กันแค่

¹ ขนมปังที่ทำจากสับจี้เค้กไส้ครีมกล้วยวานิลลา ผลิตขึ้นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1887 ในรัฐอิลลินอยส์

ตอนก่ออาชญากรรมหรือไม่ก็ย้อนเวลากลับไปเมื่อสิบห้าปีก่อน แต่ฉันต้องใช้โทรศัพท์ และฉันซื้อดีสุดได้แค่นี้

“วิลเลมินา คัลโลเวย์ หรือเปล่า” เสียงผู้หญิงหัวล้านดังขึ้นจากปลายสาย

ฉันสะดุ้งเมื่อได้ยินชื่อเต็มของตัวเอง วิลเลมินาเป็นชื่อคุณย่าที่จากไปนานมากแล้ว ฉันไม่รู้ว่าคนโรคจิตแบบไหนกันที่จะตั้งชื่อลูกว่าวิลเลมินา แต่ฉันไม่ได้คุยกับพ่อแม่แล้ว (และพวกเขาไม่ได้คุยกับฉันเช่นกัน) จะถามก็สายไปหน่อย อย่างไรก็ตาม ฉันเป็นแค่มิลลิมาตลอด และฉันก็พยายามพูดแก้ข้ออ้างที่ทำได้ แต่ฉันรู้สึกว่ามีใครก็ตามที่โทรหาฉันคนนีไม่ใช่คนประเภทที่จะเรียกชื่อจริงกันเร็ว ๆ นี้ “มีอะไรคะ”

“คุณคัลโลเวย์” ผู้หญิงคนนั้นเอ่ย “นี่ตอนนา สแตนตัน จากมันซ์เบอร์เกอร์สนะคะ”

อ้อ นึกออกแล้ว มันซ์เบอร์เกอร์ส – ร้านพาสต์ฟูดอูมไฆมันท์ที่เรียกฉันไปสัมภาษณ์เมื่อไม่กี่วันก่อน ฉันอาจได้พลิกเบอร์เกอร์หรือไม่ก็ประจำอยู่หลังเครื่องคิดเงิน แต่ถ้าทำงานหนักก็อาจมีโอกาสดำหน้า หรือยิ่งไปกว่านั้นอาจมีโอกาสเก็บเงินได้มากพอจะย้ายออกจากรถ

แน่นอน งานที่ฉันน่าจะชอบที่สุดคงเป็นงานที่บ้านวินเชสเตอร์ แต่ผ่านมาหนึ่งสัปดาห์เต็มแล้วตั้งแต่ได้พบกับนินา วินเชสเตอร์ แน่แล้วล่ะว่าฉันคงไม่ได้งานในฝัน

“ดิฉันแค่อยากแจ้งให้ทราบ” คุณสแตนตันพูดต่อ “ว่าตำแหน่งที่มันซ์เบอร์เกอร์สเต็มแล้ว เราขออวยพรให้คุณโชคดีในการหางานค่ะ”

แฮมและอเมริกันชีสทำให้กระเพาะของฉันปั่นป่วน ฉันอ่านข้อมูลออนไลน์มาว่ามันซ์เบอร์เกอร์สไม่มีระเบียบการว่าจ้างเข้มงวดนัก แม้แต่คนมีประวัติแบบฉันก็อาจพอมีโอกาสนี้เป็นการสัมภาษณ์ครั้งสุดท้ายที่ฉันขอได้นับตั้งแต่คุณนายวินเชสเตอร์ไม่ได้ติดต่อกลับมา – และฉันก็สิ้นหวังฉันทนกินแซนด์วิชในรถแม่เพียงอีกชิ้นไม่ได้แล้ว ฉันทำไม่ได้

“คุณสแตนตัน” ฉันโพล่ง “ฉันแค่สงสัยว่าคุณจะจ้างฉันทำงานที่สาขาอื่นได้ไหม ฉันเป็นคนขยันจริงๆ นะคะ ไว้ใจได้มากด้วย ฉันมักจะ...”

ฉันหยุดพูด เธอวางสายไปแล้ว

ฉันบีบแขนด้วซในมือขวาขณะกำโทรศัพท์ในมือซ้าย หมดหวังแล้ว ไม่มีใครอยากจ้างฉัน ทุกคนที่อาจจะจ้างงานฉันมองฉันด้วยสายตาแบบเดียวกันเป๊ะ สิ่งที่ต้องการก็แค่การเริ่มต้นใหม่ ฉันจะทำงานหามรุ่งหามค่ำก็ได้ ถ้าต้องทำ ฉันยอมทำทุกอย่างเลย

ฉันกลืนน้ำตา แม่ไม่รู้ว่ทำไมต้องทำแบบนั้น ไม่มีใครเห็นฉันร้องให้อยู่บนเบาะหลังรถนิสสันอยู่แล้ว ไม่มีใครห่วงใยฉันอีกต่อไป พ่อกับแม่ตัดหางปล่อยวัดฉันเกินสิบปีแล้ว

โทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง ทำเอาฉันสะดุ้งโหยงจากภวังค์แห่งความเศร้าหมอง ฉันใช้หลังมือเช็ดตาแล้วกดปุ่มสีเขียวเพื่อรับสาย “สวัสดีค่ะ” ฉันเอ่ยเสียงแหบแห้ง

“สวัสดีจ๊ะ นั่นมิลลี่ใช่ไหม”

เสียงปลายสายฟังดูคุ้นหูอย่างไรชอบกล ฉันแนบโทรศัพท์เข้ากับหู หัวใจเต้นโครมคราม “ใช่ค่ะ...”

“นี่นา วินเซสเตอร์ นะ เธอมาสัมภาษณ์กับฉันเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ใช่ไหม”

“โอ้” ฉันกัดริมฝีปากล่างอย่างแรง ทำไมเธอถึงโทร.กลับมาเอาป่านนี้ ฉันคิดว่าเธอจ้างคนอื่นไปแล้วและตัดสินใจไม่โทร.แจ้งผลฉันเสียอีก “ค่ะ ใช่ค่ะ”

“ถ้าเธอสนใจ เรายินดีเสนองานให้เธอนะจ๊ะ”

ฉันรู้สึกถึงเลือดที่สูบฉีดขึ้นหัวจนแทบจะวิงเวียน เรายินดีเสนองานให้เธอนะจ๊ะ เธอพูดจริงหรือเปล่า พอจะนึกออกว่ามันซ์เบอร์เกอร์สอาจรับฉันเข้าทำงาน แต่แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้หญิงอย่างนี่นา วินเซสเตอร์ จะเชิญฉันเข้าบ้านไปอาศัยอยู่ในนั้น

เป็นไปได้หรือที่เธอจะไม่ได้ตรวจสอบบุคคลอ้างอิงหรือประวัติทั่วไปเลย บางทีเธออาจยุ่งมากจนไม่มีเวลาทำสักที หรือบางทีเธออาจเป็นหนึ่งในพวกผู้หญิงที่เชื่อเซนส์ตัวเอง

“มิลลี่ ยังอยู่ไหมจ๊ะ”

ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตัวเองไม่ได้ตอบอะไรกลับไป ฉันตกตะลึงถึงขนาดนั้น “อะ ฉันอยู่นี่”

“เธอสนใจตำแหน่งนี้ไหม”

“สนใจค่ะ” ฉันพยายามพูดไม่ให้น้ำเสียงฟังดูกระตือรือร้นจนน่าหัวเราะ “ฉันสนใจแน่นอน ฉันอยากทำงานให้คุณค่ะ”

“ทำงานร่วมกับฉัน” นีนาแก้

ฉันหัวเราะผินๆ “อะ ใช่เลย”

“ถ้าอย่างนั้นเธอพร้อมเริ่มงานเมื่อไหร่”

“อืม... คุณอยากให้ฉันเริ่มงานเมื่อไหร่ดีค่ะ”

“เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เลย!” ฉันนึกอิจฉาเสียงหัวเราะที่หลุดออกมาอย่างง่ายดายของนีนาที่ฟังดูแตกต่างจากเสียงหัวเราะของฉันมาก ถ้าฉันคิดนิ้วและสลับร่างกับเธอได้คงจะดี “พวกเราเริ่มเลื้อยผ้ากองพะเนินที่ต้องพับเก็บสักที!”

ฉันกลืนน้ำลาย “พรุ่งนี้ได้ไหมค่ะ”

“วิเศษไปเลย! ว่าแต่เธอไม่ขอเวลาเก็บของเหรอจ๊ะ”

ฉันไม่อยากบอกเธอว่าของทุกอย่างที่ฉันมีอยู่ท้ายรถหมดแล้ว “ฉันเก็บของเร็วค่ะ”

เธอหัวเราะอีกครั้ง “ฉันชอบความมุ่งมั่นของเธอเนะ มิลลี รอให้เธอมาทำงานที่นี้ไม่ไหวแล้วละ”

ขณะที่นีนากับฉันพูดคุยรายละเอียดเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้ ฉันก็สงสัยว่าเธอจะรู้สึกกับฉันเหมือนเดิมหรือเปล่า ถ้ารู้ว่าฉันใช้เวลาสิบปีที่ผ่านมาในคุก

สาม

อัน มาถึงบ้านวินเชสเตอร์เช้าวันต่อมา หลังจากที่นี่นำไปส่งเซซีเลียที่โรงเรียน เรียบร้อย ฉันจอดรถนอกรั้วโลหะรอบบ้าน ฉันไม่เคยเข้ามาในบ้านที่มีรั้วรอบขอบชิดมาก่อน ไม่ต้องถึงขั้นเคยอยู่ในสถานที่แบบนี้ ดูเหมือนบ้านในย่านลองไอแลนด์ก็เกินไปจะล้อมรั้วทุกหลัง เมื่อพิจารณาจากอัตราการเกิดอาชญากรรมที่ต่ำเตี้ยละแวกนี้แล้วก็ดูจะเป็นของฟุ่มเฟือย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าฉันจะตัดสินใจได้ สมมติถ้าอยู่ในสถานะเดียวกันแล้วต้องเลือกระหว่างบ้านที่มีรั้วกับบ้านที่ไม่มีรั้ว ฉันก็จะเลือกบ้านที่มีรั้วเช่นกัน

ประตูรั้วเปิดอยู่ตอนที่ฉันไปถึงเมื่อวันก่อน แต่วันนี้ประตูปิด เท่าที่เห็นเหมือนจะล็อกอยู่ด้วย ฉันยืนอยู่ตรงนั้นลึกลับกับกระเป๋าทรงตัฟเฟิลสองใบอยู่ตรงเท้า พยายามหาทางเข้าไปข้างใน ดูเหมือนจะไม่มีอุปกรณ์อย่างกริ่งหรือออกดด้วย แต่นักจัดสวนคนนั้นอยู่ในบริเวณบ้านอีกแล้ว เขานั่งยองๆ เนื้อตัวเปื้อนเศษดิน และถือพลั่วเอาไว้

“ขอโทษนะค่ะ!” ฉันตะโกนเรียก

ชายคนนั้นเหลือบมองฉัน ก่อนจะขุดดินต่อ เยี่ยมไปเลย

“ขอโทษนะค่ะ!” ฉันพูดอีกครั้งด้วยเสียงดังพอที่เขาจะรำคาญไม่ได้

ครั้งนี้เขาค่อยๆ ค่อยๆ ลุกขึ้นอย่างเชื่องช้าจริง ๆ เขาไม่เร่งรีบ แม้แต่น้อยขณะเอียงตัวเข้ามาสนทนาหน้าบ้านขนาดยักษ์มาที่ประตูรั้ว เขาถอดถุงมืออย่างคู้หนาและเลิกคิ้วใส่ฉัน

“สวัสดี!” ฉันทัก พยายามซ่อนความรำคาญไว้ข้างใน “ฉันชื่อมิลลี คัลโลเวย์ วันนี้เป็นวันแรกของการทำงานที่นี่ ฉันแค่พยายามจะเข้าไปในบ้านเพราะคุณนายวินเชสเตอร์กำลังรออยู่ค่ะ”

เขาไม่พูดอะไรสักคำ ตอนอยู่อีกฟากของสนาม ฉันเห็นแล้วว่าเขามี

ร่างกายใหญ่โตเฉยๆ - อย่างน้อยๆ ก็สูงกว่าฉันสักช่วงศักระ แถมกล้ามเนื้อใหญ่ลึกลับเท่าต้นขาฉัน - แต่พออยู่ในระยะประชิดถึงเห็นว่าที่จริงแล้วเขาเป็นผู้ชายร่าเริงมากเลยทีเดียว เขาอายุราวสามสิบกลางๆ เส้นผมหนาสีดำนับเปี่ยมขึ้นจากการออกกำลังกาย ผิวสีมะกอก หน้าตาหล่อเหลาแบบดิบเถื่อน ส่วนที่เตะตาที่สุดคือดวงตา ดวงตาของเขาเป็นสีดำนสนิท - ดำมากเกินไปจนฉันไม่สามารถแยกระหว่างรูม่านตากับม่านตา บางอย่างในสายตาของเขาทำให้ฉันชะงัก

“เอ่อ พอจะช่วยฉันได้ไหมคะ” ฉันถาม

ชายคนนั้นเปิดปากในที่สุด ฉันนึกว่าเขาจะไล่ตะเพิดฉันหรือให้แสดงบัตรประจำตัวสักใบ แต่แล้วเขากลับพ่นภาษาอิตาลีรัวเร็ว อย่างน้อยฉันก็คิดว่ามันเป็นภาษาอิตาลี ฉันไม่รู้ความหมายสักคำหรอกนะ แต่ฉันเคยดูหนังอิตาลีที่มีคำบรรยายครึ่งหนึ่ง และมันฟังดูคล้ายๆ กัน

“โอ้” ฉันเอ่ยเมื่อเขารายจบ “คือ เอ่อ...ไม่พูดอังกฤษใช่ไหมคะ”

“อังกฤษ” เขาทวนด้วยสำเนียงอิตาลีจ๋า ชัดเลยว่าเขาจะตอบฉันว่าอะไร “ไม่ ไม่พูดอังกฤษ”

เยี่ยม ฉันกระแอม พยายามคิดหาวิธีที่ดีที่สุดในการแสดงออกว่าฉันอยากบอกอะไร “คือฉัน...” ฉันชี้หน้าอกตัวเอง “ฉันทำงาน ให้คุณนาย วินเชสเตอร์” ฉันชี้ไปที่บ้าน “และฉันต้องเข้าไป...ข้างใน” ครั้งนี้ฉันชี้กลอนประตูรั้ว “ข้างใน”

เขาเพียงขมวดคิ้วใส่ฉัน เยี่ยม

ฉันกำลังจะความหาโทรศัพท์และโทร.หานีนาตอนที่เขาเบี่ยงตัวไปด้านข้าง กดสวิทช์ล็อกปุ่ม แล้วประตูรั้วก็เปิดออกช้าๆ ราวกับภาพสโลว์โมชั่น

ทันทีที่ประตูรั้วเปิดออก ฉันก็ใช้เวลาสักพักจ้องมองบ้านที่ใกล้จะได้เป็นบ้านของฉัน บ้านหลังนี้มีสองชั้นกับชั้นใต้หลังคา มันใหญ่โตจนเหมือนกินพื้นที่ราวหนึ่งบล็อกในบรูกลิน มันมีสีขาวจางจนแทบตา - เป็นไปได้ว่าเพิงทาสีบ้านไปหมดๆ - และเป็นสถาปัตยกรรมแบบร่วมสมัย แต่ฉันจะไปรู้อะไรเล่า ฉันรู้แค่ว่าคนที่อยู่ที่นี่ดูเหมือนพวกมีเงินมากจนไม่รู้จะเอาไปทำอะไร

ฉันจะเข้าไปยกกระเป๋า แต่แล้วชายคนนี้ก็ขึงยกกระเป๋าทั้งสองใบ

โดยไม่สงสัยเลยว่าหนักด้วยซ้ำและยังถือไปให้ถึงที่ประตูหน้า กระเป๋าหนักมาก - มั่นใส่ของทุกอย่างที่ฉันมียกเว้นรถยนต์ - ฉันจึงซาบซึ้งที่เขาอาสาช่วยแบกสัมภาระหนักอึ้งให้

“กราเซียส (ขอบคุณ)” ฉันพูด

เขามองฉันด้วยสายตาแปลกๆ อืม...นั่นคงเป็นภาษาสเปนสินะ
แย่จริง

ฉันชี้หน้าออกตัวเอง “มิลลี” ฉันพูด

“มิลลี” เขาพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะชี้ที่อกตัวเองบ้าง “ผมเอนโซ”

“ยินดีที่ได้รู้จัก” ฉันพูดด้วยความกระอักกระอ่วน ถึงแม้เขาจะไม่เข้าใจฉัน แต่พระเจ้า มาอยู่และทำงานที่นี่ก็ควรจะต้องรู้ภาษาอังกฤษสักหน่อยนะ

“ป๊อาเซเร ดี โคโนเชร์ตี (ยินดีที่ได้รู้จัก)” เขาพูด

ฉันพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร แค่นี้ก็มากพอแล้วสำหรับการผูกมิตรกับหนุ่มนักจัดสวน

“มิลลี” เขาเรียกอีกครั้งด้วยสำเนียงอิตาลีจำ ดูเหมือนเขาอยากจะพูดอะไรบางอย่างแต่คิดคำไม่ออก “คุณ...”

เขาพนภาษาวิตาลีมาหนึ่งคำ แต่ทันทีที่พวกเราได้ยินเสียงคนไขประตูหน้า เอนโซก็รีบกลับไปยังสนามหญ้าจุดที่นัยยongๆ เมื่อครู่และทำตัวให้ยุ่ง ฉันฟังคำพูดที่ออกจากปากเขาแทบจะไม่รู้เรื่อง *เปรีโคโล* หรืออะไรแปลว่าอะไรไม่รู้ละ หรือว่าเขาจะอยากได้น้ำอัดลม *เปรีโคลา-ผสมผสานกับมะนาวสูตรใหม่!*

“มิลลี!” นินามีท่าทางดีใจที่เจอฉัน เธอดีใจมากถึงขนาดยกมือขึ้นมาโอบกอดฉันแน่น “ฉันยินดีมากที่เธอตัดสินใจรับงานนี้ ฉันแค่รู้สึกผูกพันกับเธอ เธอก็รู้ใช่ไหม”

นั่นแหละที่ฉันคิด เธอเชื่อ “เซนส์ตัวเอง” จนไม่ได้สืบประวัติ ที่นี้ฉันก็แค่ทำให้เธอมั่นใจว่าไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่ไว้วางใจฉัน แค่ทำตัวเป็นลูกจ้างที่สมบูรณ์แบบก็พอ “ค่ะ ฉันรู้ว่าคุณหมายถึงอะไร ฉันเองก็รู้สึกเหมือนกันค่ะ”

“เอ้า เข้ามาเลยจ๊ะ!”

นินาคว่าข้อศอกฉันและเดินนำเข้าไปในบ้าน ลืมสนิทว่าฉันกำลังร่วนวายกับกระเป๋าสองใบอยู่ ฉันไม่ได้คาดหวังว่าเธอจะช่วยหรอกนะ เธอไม่มีงานทำแบบนั้นแน่

ฉันอดสังเกตอนเดินเข้าไปในบ้านไม่ได้ว่าบ้านหลังนี้ดูแตกต่างจากครั้งแรกที่มา มาก ต่างกันลิบลิ่วเลยละ ตอนที่ฉันมาสัมภาษณ์บ้านวินเชสเตอร์สะอาดไร้ที่ติ - ฉันแทบจะกินอาหารจากพื้นห้องตรงไหนเลยก็ได้ แต่ตอนนี้บ้านกลับดูสกปรกเหมือนเล้าหมู บนโต๊ะกาแฟมีถ้วยหกใบที่มีของเหลวเหนียวเยิ้มหลายชนิด หนังสือพิมพ์กับนิตยสารที่ถูกขยำอีกเป็นโหล กล่องพิซซาบุบๆ นอกจากนี้ยังมีเสื้อผ้ากับเศษขยะเกลื่อนทั่วห้องนั่งเล่น และบนโต๊ะอาหารยังมีของเหลือจากมื้อค่ำของวันก่อน

“อย่างที่เห็น” นินาเอ่ย “เธอมาถูกเวลาพอดีเลย!”

นินา วินเชสเตอร์ เป็นคนซกมกจอมขี้เกียจ - นี่คือการกลับของเธอดีฉันคงต้องใช้เวลหลายชั่วโมงจัดการบ้านนี้ให้กลับมาสอาดหมดจด หรืออาจกินเวลาหลายวัน แต่ไม่เป็นไร - ฉันปรารถนาจะทำงานที่สุจริตและทำให้อยู่แล้ว และฉันชอบที่เธอต้องการฉัน ถ้าฉันทำตัวให้มีค่ากับเธอ โอกาสที่เธอจะไล่ฉันออกก็คงน้อยลงถ้า - ไม่สิ เมื่อ - เธอล่วงรู้ความจริง

“ขอฉันเก็บกระเป๋าก่อนนะคะ” ฉันบอกเธอ “แล้วหลังจากนั้นฉันจะทำความสะอาดบ้านทั้งหลังให้เลย”

นินาถอนหายใจอย่างโล่งอก “เธอคือปาฏิหาริย์ มิลลี ขอบคุณมากเลยนะ แล้วก็...” เธอหยิบกระเป๋าทิ้งจากเคาน์เตอร์ครัวและควานหาของด้านใน ในที่สุดก็หยิบไอโฟนรุ่นล่าสุดขึ้นมา “ฉันเอานี่มาให้เธอ ฉันอดสังเกตุไม่ได้ว่าเธอใช้โทรศัพท์ล้ำสมัยมาก เวลาต้องการติดต่อเธอ ฉันอยากให้เธอมีช่องทางการสื่อสารที่ติดต่อได้แน่นอน”

ฉันกำนิ้วรอบไอโฟนใหม่แกะกล่องด้วยความลังเล “ว้าว คุณใจดีมากเลยคะ แต่ฉันไม่มีเงินซื้อแพ็คเกจโทรศัพท์...”

เธอโบกไม้โบกมือ “ฉันเพิ่มเธอเข้าไปในแพ็คเกจครอบครัวเรียบร้อยแล้ว เงินขึ้นตัวเอง”

ขี้ปะต้วงนั้นหรือ ฉันรู้สึกว่าคุณหมายของคำนี้ของเธอกับฉัน
ต่างกันมาก

ก่อนที่จะโต้แย้งอะไรอีก เสียงฝีเท้าก็ดังก้องจากบันไดด้านหลัง
ฉันหมุนตัวกลับไป ชายในชุดสูทนักธุรกิจสีเทากำลังเดินลงมาจากบันได
ทันทีที่เห็นฉันยืนอยู่ในห้องนั่งเล่น เขาก็หยุดชะงักที่เชิงบันไดราวกับตกตะลึง
กับการปรากฏตัวของฉัน ดวงตายังเบิกกว้างเมื่อสังเกตเห็นกระเป๋าดำเดินทาง
ของฉัน

“แอนดี!” นินาเรียก “มาเจอ मिल्लीหน่อยค่ะ!”

นี่คงจะเป็นแอนดรูว์ วินเชสเตอร์ ตอนที่ฉันหาประวัติครอบครัว
วินเชสเตอร์ในกูเกิล ลูกตาเทาจะหลุดออกจากเบ้าเมื่อเห็นทรัพย์สินของ
ชายคนนี้ หลังจากเห็นจำนวนเงินนั้น ก็ดูสมเหตุสมผลขึ้นมาที่เขาจะมี
โรงหนังส่วนตัวและรั้วรอบบ้าน เขาเป็นนักธุรกิจที่รับช่วงต่อจากบริษัท
ที่เจริญรุ่งเรืองของพ่อ ตั้งแต่นั้นมาก็ได้เพิ่มขึ้นทวีคูณ แต่เมื่อดูจากสีหน้า
ตกตะลึงของเขาก็เห็นได้ชัดว่าเขาให้ภรรยาจัดการเรื่องส่วนใหญ่ในบ้าน
และเธอคงจะลืมนึกจนไม่ได้บอกเขาว่าได้จ้างแม่บ้านที่จะเข้ามาอาศัยอยู่
ในบ้านด้วย

“สวัสดี...” คุณวินเชสเตอร์เดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น คิ้วขมวดเป็นปม
“ मिल्लीใช้ไหม ขอโทษนะ ผมไม่รู้...”

“แอนดี ฉันบอกคุณเรื่องเธอแล้วนะ!” เธอเอียงคอ “ฉันบอกว่า
เราต้องจ้างใครบางคนให้ช่วยทำความสะอาด ทำอาหาร และดูแลเซ็กซี่ด้วย
ฉันมั่นใจว่าบอกคุณไปแล้ว!”

“ก็ใช่แหละ เอานะ” ใบหน้าของเขาผ่อนคลายลงในที่สุด “ยินดีต้อนรับ
 मिल्ली เราต้องการความช่วยเหลือจากคุณอย่างแน่นอน”

แอนดรูว์ วินเชสเตอร์ ยื่นมือมาให้ฉันจับ ฉันสังเกตว่าเขาเป็นผู้ชาย
ที่หล่อเหลาอย่างน่าเหลือเชื่อ ดวงตาเขียบคมสีน้ำตาล ผมสีมะฮอกกานีหนา
เต็มศีรษะ และรอยยิ้มน้อยๆ สุดเร่ร่อนที่คาง และฉันสังเกตอีกเช่นกันว่า
เขามีเสน่ห์กว่าภรรยาหลายเท่า แม้ว่าเธอจะแต่งองค์ทรงเครื่องเต็มยศแล้ว
ก็ตาม จึงชวนให้ประหลาดใจเล็กน้อยว่าผู้ชายคนนี้รวยล้นฟ้าเลยนะ เขาจะ

ครอบครองผู้หญิงคนไหนก็ได้ที่ต้องการ ฉันชื่นชมที่เขาไม่เลือกซูเปอร์โมเดล
วัยยี่สิบมาเป็นคู่ชีวิต

ฉันยัดโทรศัพท์เครื่องใหม่ลงไปในกระเป๋าทางเกงยีนและเอื้อมมือไปจับ
มือเขา “ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ คุณวินเชสเตอร์”

“ขอรับรองละ” เขายื้อมอบอุ่นให้ฉัน “เรียกผมว่าแอนดรูว์เถอะ”

ขณะที่เขาพูดอยู่นั้นเอง ปรากฏบางอย่างก็ฉายาบบนใบหน้า
วินเชสเตอร์ ริมฝีปากเธอกระตุกและดวงตาก็หริ่ง ฉันไม่แน่ใจสาเหตุนัก
เธอเองก็เสนอให้ฉันเรียกตัวเธอเองด้วยชื่อจริง และเชื่อว่าแอนดรูว์
วินเชสเตอร์ จะมองฉันด้วยสายตาทะเยอทะเยอ เขาสบตาฉันอย่างมีมารยาท
และไม่เลี่ยนสายตาต่ำกว่าคอด้วยซ้ำ ใ้ว่าฉันจะมีอะไรน่ามอง – แม้ว่า
วันนี้จะไม่ได้สวมแว่นตาปลอมลายกระ ฉันก็ยังใส่เสื้อเรียบ ๆ กับกางเกงยีน
สีน้ำเงินสบาย ๆ ในวันแรกของการทำงาน

“เอาละ” นินาตัดบท “คุณไม่ต้องไปสำนักงานหรอกอะ แอนดี้”

“เออ จริงด้วย” เขายับเนกไทสีเทาให้เรียบร้อย “ผมมีประชุมในเมือง
ตอนเก้าโมงครึ่ง ต้องรีบแล้วละ”

แอนดรูว์จูบริมฝีปากฉันอย่างอ้อยอิ่งและบิบบั๊วไหลเธอ เท่าที่ฉันเห็น
พวกเขาเป็นคู่แต่งงานที่ค่อนข้างมีความสุขเลยทีเดียว และแอนดรูว์ก็ดูเป็น
คนดีดินดีสำหรับผู้ชายที่มีทรัพย์สินระดับเลขแปดหลักหลังสัญลักษณ์
เงินดอลลาร์ เขาน่ารักมากที่ส่งจูบให้เธอจากประตูหน้า – นี่คือนายที่รักภรรยา

“สามีกุณดูเป็นคนดีนะค่ะ” ฉันพูดกับนินาขณะที่บานประตูปิดดังบั้ง
สายตาเข็งกร้าวหวนกลับมาในดวงตาเธออีกครั้ง “เธอคิดอย่างนั้น
หรือ”

“เอ่อ ค่ะ” ฉันพูดตะกุกตะกัก “ฉันหมายถึง เขาดูเหมือน...พวกคุณ
แต่งงานกันมานานเท่าไรแล้วนะค่ะ”

นินามองสำรวจฉันอย่างไคร่ครวญ แต่แทนที่จะตอบคำถาม เธอกลับ
เอ่ยขึ้น “เกิดอะไรขึ้นกับแว่นตาของเธอ”

“อะไรนะค่ะ”

เธอเลิกคิ้ว “เธอใส่แว่นตาดอนลัมพาสณ์ไม่ใช่หรือไง”